

Диявол на коні

КУПИТИ

Батьки Мінели Меддокс померли. Ставши сиротою, дівчина з прикрістю для себе зрозуміла, що не зможе залишатись у Деррінґемі - маєтку, в якому вона зростала.

Однак удача всміхається Мінеллі: спадкоємиць землі вбачає в ній дружину, про яку завжди мріяв, тож ця прихильність може зіграти їй на користь. У непростий для себе час дівчина заручилась підтримкою подруги - дочки французького графа Фонтена Деліба, якого всі навколо кличуть дияволом на коні. Із часом Мінелла привернула до себе увагу і самого графа...

На дівчину чекають любовні інтриги й переживання, життєві сюрпризи й небезпеки - і все це в розпал Французької революції!

Диявол
на
КОНІ

ВІКТОРІЯ ГОЛТ

КСД

Devil
on
Horseback

VICTORIA HOLT

A Novel

Диявол на коні

ВІКТОРІЯ ГОЛТ

Роман

ХАРКІВ
2024 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0923-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Holt V. Devil on Horseback : A Novel / Victoria Holt. — New York : Doubleday, 1977.

Переклад з англійської Наталії Мочалової

Дизайнер обкладинки Данило Панченко

Голт В.

Г60 Диявол на коні : роман / Вікторія Голт ; пер. з англ. Н. Мочалової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 432 с.

ISBN 978-617-15-0790-6

ISBN 978-0-38513-209-1 (англ.)

Батьки Мінелли Меддокс померли. Ставши сиротою, дівчина з прикрістю для себе зрозуміла, що не зможе залишатись у Деррінгемі — маєтку, в якому вона зростала. Однак удача всміхається Мінеллі: спадкоємець землі вбачає в ній дружину, про яку завжди мріяв, тож ця прихильність може зіграти їй на користь. У непростий для себе час дівчина заручилась підтримкою подруги — дочки французького графа Фонтена Деліба, якого всі навколо кличуть дияволом на коні. Із часом Мінелла привернула до себе увагу і самого графа...

УДК 821.111

© Victoria Holt, 1977

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

I

У замок Сильвен мене привели сумні події. Мій батько був капітаном судна, разом із яким він і загинув, коли мені заледве виповнилося п'ять років. Матері, яка до того мала досить забезпечене життя, довелося самій заробляти нам на хліб. «Людина без копійки за душею, — казала моя матуся, — мусить працювати ганчіркою або голкою, хіба що вона має хоча б якусь освіту й може взяти з того користь». Тож, опинившись у такому становищі, вона мала вибір: навчати молодих або стати компаньйонкою старим. Вона обрала життя гувернантки. У неї був стійкий характер і велика рішучість у досягненні мети, тому на останні гроші вона спромоглася винайняти крихітний будиночок у маєтку сера Джона Деррінгема в Сассексі, у якому відкрила школу для дівчат.

Кілька років завдяки цій школі ми хоча й не розкошували, але мали за що жити. Я теж навчалася в цій школі й отримала хорошу освіту під наглядом матері, тому цілком логічно очікувалося, що я з часом приєднаюся до неї і теж стану вчителькою. Зрештою так і сталося, і останні три місяці я вчителювала.

«Ти зможеш себе тут забезпечити, Мінелло», — часто повторювала мама.

Вона назвала мене Вільгельміною на свою честь. Їй це ім'я пасувало, але мені ніколи не здавалося, що воно підходить і мені. Ще зовсім крихіткою я назвалася Мінеллою, і це ім'я так і залишилося моїм.

Гадаю, головне, що приносило мамі задоволення від роботи в школі, — той факт, що вона могла забезпечувати мене. Дівчатка Деррінгем, Сибіл та Марія, теж навчалися у нас, і це означало, що й інші родини віддали сюди своїх дітей. Вони казали, що так заощаджують на гувернантках. Коли у маєток Деррінгем приїздили гості з дітьми, вони тимчасово теж ходили до нашої школи. Моя мама навчала їх хороших манер, танців, французької мови і на додачу вчила їх читати, писати і рахувати, що вважалося досить незвичним.

Сер Джон був благородним і добросердним, готовим допомогти жінці, якою захоплювався і поважав, а мама була саме такою жінкою. У його володінні було багато землі, а також протікала маленька, але гарна річечка, у якій було повно форелі. Багато заможних людей

(навіть дехто з придворних!) приїздили гостювати до маєтку: порибалити, у полювати фазанів або розважитися кінним полюванням. Періоди, коли у маєтку були гості, ставали для нас важливими, тому що слава про мамину школу ширилася серед знайомих сера Джона та серед родин, які подорожували з дітьми, і, оскільки сер Джон люб'язно рекомендував школу, його гості із задоволенням користувалися нагодою. Діти, які ставали учнями школи на короткий час, були, як мама любила казати, маслом на нашій скибці хліба. Нам вистачало грошей, які сплачували постійні учні, але, звісно, з гостей вона брала вищу оплату, і тому вони були дуже бажаними. Я не сумнівалася, що сер Джон знав про це, і саме тому з таким задоволенням направляв їх до нас.

І от настав день, який змінив усе моє життя. У маєток Деррінгем приїхала в гості родина Фонтен Деліб із Франції. Граф Фонтен Деліб відразу викликав у мене стійку відразу. Він видавався не тільки бундючним і пихатим, але й тримався на відстані від усіх, переконаний, що він вищий за інших у всьому. Графиня була зовсім іншою, але її мало хто бачив.

Імовірно, замолоду вона була дуже гарною, хоча й тоді ще не була старою, просто через мій юний вік усі люди, старші за тридцять років, мені здавалися старими.

Марго тоді було шістнадцять, а мені вісімнадцять. Пізніше я дізналася, що Марго народилася за рік після одруження графа з графинею, коли її матері самій було лише сімнадцять. Я взагалі багато дізналася про подружнє життя від Марго, яку, звісно ж, люб'язно направив до нашої школи сер Джон.

Ми з Марго відразу потоваришували. Мабуть, це сталося через те, що мені легко давалися мови, і я могла розмовляти з нею французькою навіть краще, ніж моя мама (хоча її мова була правильна і без помилок), і краще, ніж Сибіл та Марія, чії успіхи у вивченні мови, як казала мама, швидше нагадували повзання черепахи, ніж стрибки зайця.

З наших розмов стало зрозумілим, що Марго не впевнена у тому, любить вона батька чи ненавидить. Тут, у маєтку, вона визнала, що боїться його. Граф керував маєтком і прилеглими землями (які були його власністю) у Франції, як середньовічний феодалський

землевласник. Здавалося, що всі навколо просто тремтіли перед ним. Іноді він бував досить веселим і благородним, але одне, здається, ніколи не мінялося в його характері — непередбачуваність. Марґо розповіла мені, що він одного дня міг наказати покарати різками слугу, а іншого — дати цьому слугі гаманець із грошима. Не можна сказати, що між цими діями був якийсь зв'язок. Він ніколи не шкодував про те, що поведився жорстоко, а його добрі поривання майже ніколи не були наслідком розкаяння.

«Це трапилося лише один раз», — загадково сказала Марґо, а коли я спробувала розпитати докладніше, вона не промовила ні слова. Але з певною гордістю додала, що її батька називали *Le Diable*¹ (позаочі, звісно). Він був гарний, але його краса була якась зловісна. Зовнішність цього чоловіка цілком відповідала тому, що я чула про нього. Уперше я побачила його біля будиночка, де розташовувалася школа — він був верхи на чорному коні й насправді нагадував якогось міфічного героя. Диявол на коні — так я назвала його в ту мить, і ще довгий час при згадці про нього іменувала його саме так. Одяг графа був надзвичайно розкішним. Звісно, французи дуже елегантні, і хоча сер Джон мав бездоганний вигляд, він не міг зрівнятися з графом Дияволом. Шийна хустка графа була з витонченого мережива, як і манжети на сорочці. На ньому був темно-зелений сюртук і такого ж кольору жокейський капелюх, з-під якого виднілася перука із гладкого білого волосся, а на шиї поблискувала прикраса з діамантами.

Мене він не помічав, тому я могла спокійно роздивитися його.

Моя мати, звичайно ж, ніколи не отримувала запрошення у Деррінґем. Навіть людина настільки ліберальних поглядів, як сер Джон, ніколи б і не подумала запросити на гостину шкільну вчительку, і, хоча він завжди був ввічливий і тактовний (таким він був від природи), ми не були людьми його кола.

Попри це до моєї дружби з Марґо ставилися прихильно, тому що вважали її корисною для її англійської, і, коли її батьки повернулися до Франції, Марґо залишилася у нас вивчати цю мову. Моя мама дуже раділа, що одна з учениць, чия плата за навчання вища за інших, залишиться довше, ніж зазвичай. Батьки Марґо, в основному батько, кілька разів відвідували її в маєтку, і це був один із таких візитів.

Ми з Марго багато часу проводили разом, і одного дня я отримала особливий знак уваги — мене запросили до маєтку на чай, щоб я провела там годину-дві з нашими учнями. Мама була задоволена. Напередодні цієї події вона прала й ретельно прасувала єдину сукню, яку вважала відповідною для такого випадку — блакитну, з тонким мереживом. Ця сукня колись належала моїй бабусі — татовій матері. Вона аж муркотіла від гордощів, коли вправно водила праскою по тканині, і була впевнена, що її дочка з надзвичайною легкістю може зайняти місце серед вельможних панів. Хіба вона не знає, якої поведінки від неї очікують? Хіба вона не навчена витончених манер, необхідних у благородному товаристві? Хіба вона не більш освічена на свій вік, ніж будь-хто з них? (Авжеж.) Хіба вона не така ж ошатна й гарно вбрана? (Боюся, що більшою мірою це гордість матері за своє дитя, ніж об'єктивний факт.)

Відчуваючи мамину впевненість у мені, сповнена рішучості не підвести її, я вирушила до будинку сера Джона. Ідучи сосновим ліском, зовсім не могла сказати, що відчуваю якесь невідповідне ситуації хвилювання. Я багато часу проводила у класі з Сибіл, Марією та Марго, і це товариство добре мені знайоме. Просто змінюється місце для зустрічі. Але коли я вийшла з-за дерев і побачила будинок та розкішну зелену галявину перед ним, відчула велике задоволення через те, що заходитиму туди через парадні двері. Стіни з сірого каменю. Венеційські вікна. Будинок значно постраждав у період правління Кромвеля і був практично повністю відновлений після Реставрації. Один із представників родини Деррінгем на ім'я Дені, який бився на боці короля, отримав нагороду — титул барона і землі.

Галявиною пролягала вимощена камінням доріжка, уздовж якої росли старезні тисові дерева — вважалося, що їм більше як двісті років. У центрі галявини був сонячний годинник, і я не стрималася й пройшла по траві, щоб глянути на нього. На годиннику був викарбуваний напис складним шрифтом, тепер майже стертий часом, й розібрати його майже неможливо.

«Відчуй смак кожної години...» — прочитала я, але решту тексту вкривав зеленуватий мох. Я потерла його пальцем і з жахом поглянула на зелену пляму. Мама б мене відчитала. Як я могла допустити прийти в дім сім'ї Деррінгем, не будучи абсолютно бездоганною!

— Важко прочитати, як гадаєте?

Я різко повернулася. Позаду мене стояв Джоел Деррінгем. Мене так захопило розглядання сонячного годинника, що зовсім не помітила, як він підійшов, ступаючи по м'якій траві.

— Багато слів заросли мохом, — відповіла я.

Я зрідка розмовляла з Джоелом Деррінгемом, єдиним сином у родині сера Джона. Йому було десь двадцять два роки, навіть зараз він був дуже схожим на батька, і стане майже його копією, коли досягне відповідного віку. У Джоела було таке саме русяве волосся та очі блідо-блакитного кольору, ніс із горбинкою та добрий вираз обличчя. Згадуючи сера Джона і його сина, я відразу ж згадую слово «приємний». Вони були добрі й співчутливі, але без тіні слабкості, і коли я думаю про це, то розцінюю це як найбільший комплімент, який може сказати одна людина іншій.

Джоел усміхнувся мені:

— Я можу сказати, що там написано. «Відчувай смак кожної години. Не живи у минулому. Живи на повну кожен свій день. Він може бути останнім».

— Досить похмуре попередження, — промовила я.

— Але порада слухна.

— Гадаю, що так, — до мене дійшло, що я маю пояснити, чому я тут. — Я Вільгельміна Меддокс, — продовжила я. — Мене запросили на чай.

— Звісно, я знаю, хто ви, — відповів він. — Дозвольте провести вас до моїх сестер.

— Дякую.

— Я бачив вас раніше біля школи, — додав він, коли ми йшли галявиною. — Мій батько вважає, що школа приносить значну користь для цієї місцевості.

— Дуже приємно приносити користь і заробляти цим на хліб.

— Згоден, міс... е-е-е... Вільгельміна. Якщо дозволите, мені здається, це занадто формальне ім'я для вас.

— Мене всі називають Мінеллою.

— Це вже краще. Міс Мінелла. Значно краще.

Ми підійшли до будинку. Важкі двері були трохи прочинені. Він відчинив їх повністю, і ми зайшли в залу. Високі вікна, викладена

мозаїчною плиткою підлога, дивовижний склепінчастий готичний дах із дерев'яними балками — будинок мене зачарував. У центрі стояв великий дубовий банкетний стіл з олов'яними тарілками й келихами. На кам'яних стінах, у яких були вирізані сидіння, висіла зброя. Навколо столу стільці епохи короля Карла II, а величезний портрет монарха займав панівне місце в залі. Я зупинилася на кілька секунд, щоб роздивитися це важке чуттєве обличчя, яке могло б бути відразливим, якби не іскорка гумору в очах і певна доброзичливість у вигині губ.

— Покровитель нашої сім'ї, — сказав Джоел.

— Який величний портрет.

— Могутній монарх особисто подарував його, відвідавши маєток.

— Ви, напевно, обожнюєте цей будинок.

— Ну, так і є. Це, імовірно, через те, що наша родина живе тут вже багато років. Хоча його перебудували майже повністю після Реставрації, частина його зведена ще в часи династії Плантагенетів.

Заздрість не входить до переліку моїх вад, але тоді я відчула щось подібне. Приналежність до такого дому, до такої сім'ї має викликати велике почуття гордості. Джоелу Деррінґему це давалося легко. Навряд чи він багато про це думав — просто прийняв той факт, що народився в цьому домі і згодом успадкує його.

Адже він був єдиним сином і тому безсумнівним спадкоємцем.

— Гадаю, — вихопилося у мене, — саме це й означає «народитися зі срібною ложкою в роті».

Він дуже здивувався, і я зрозуміла, що висловила думки у такий спосіб, який навряд чи схвалила б моя мати.

— Усе це, — сказала я, — належить вам від дня вашого народження, просто тому, що ви тут народилися. Як вам пощастило! Уявіть, якби ви народилися в одному з тих маленьких будиночків у маєтку!

— Але я не був би самим собою, якби у мене були інші батьки, — зазначив він.

— Припустімо, що двох немовлят поміняли місцями, і малюка з бідної родини виховували як Джоела Деррінґема, а вас — як дитину з бідного дому. Чи зможе хтось визначити це, коли ви виростете?

— Я вважаю, що я дуже схожий на свого батька.

— Це тому, що ви вирости тут.

— Я на нього схожий.

— Так, схожий.

— Оточення, місце народження — наскільки вони важливі? Це питання, яке роками бентежило людей. Його не можна розв'язати за кілька хвилин.

— Боюсь, я була досить нахабна, але просто міркувала вголос.

— Та ні, це цікава теорія.

— Я просто приголомшена виглядом будинку.

— Я радий, що він так вплинув на вас. Ви відчували його старовинність, душі моїх померлих предків...

— Я можу лише сказати, що мені шкода.

— А мені ні. Мені сподобалася ваша відвертість. Провести вас нагору зараз? Дівчата вже чекають на вас.

З холу наверх вели сходи. Ми піднялися ними і пройшли до галереї, завішаної портретами. Потім ще раз піднялися звивистими сходами й опинилися на сходовому майданчику, перед яким було кілька дверей. Джоел відчинив одні, і я одразу почула голос Сибіл:

— Ось і вона. Заходь, Мінелло! Ми вже чекаємо.

Ця кімната називалася сонячною і була збудована так, щоб ловити якомога більше сонячного світла. З одного боку в ній був gobelen на рамі, над яким працювала леді Деррінгем. З іншого боку стояла прядка. Цікаво, чи хтось нею зараз користується? У центрі був великий стіл, а на ньому — якась вишивана робота. Пізніше я дізналася, що ця кімната облаштована дівчатам для рукоділля. Тут же стояв клавесин і спінет. Можна тільки уявити, наскільки інший вигляд мало це приміщення, коли його звільняли для танців: свічки миготять у настінних свічниках, а навколо леді й джентльмени кружляють у розкішних нарядах.

Марго вигукнула англійською з акцентом:

— Не стій там із вираченими очима, Мінелль! — вона завжди адаптувала наші імена до своєї мови. — Ти що, ніколи раніше не бачила сонячної кімнати?

— Гадаю, — сказала Марія, — це зовсім нове для Мінелли місце, геть не таке, як школа.

Марія хотіла бути доброю, але я часто відчувала у її доброті сарказм. Із двох сестер Деррінгем вона мала більш снобістський характер.

Джоел сказав:

— Ну, я залишу вас, дівчата. До побачення, міс Меддокс.

Коли за ним зачинилися двері, Марія запитала:

— А де ти зустріла Джоела?

— По дорозі до будинку. Він провів мене сюди.

— Джоел завжди вважає, що має усім допомагати, — сказала Марія. — Він би допоміг нести кошик куховарці, якби вирішив, що він для неї надто важкий. Мама каже, що це принизливо, і так воно і є. Джо треба розуміти, що й до чого.

— І зверхньо дивитися на вчительку, — різко сказала я, — бо зрештою вона все одно так далеко внизу, що дивно, як він взагалі її помічає.

Марго пирснула від сміху.

— Браво, Мінелль! — вигукнула вона. — І якщо Джоел повинен це розуміти, то й ти, Марі, теж. Нова запекла суперечка, чи не так?

Я кивнула.

— Ніколи не сперечайся з Мінеллою, тому що вона завжди тебе переможе, і хоча вона донька вчительки, а ти — сквайра, то не страшно. Вона у нас розумниця.

— О, Марго, — вигукнула я, — ти смішна!

Але я знала, що у моєму голосі можна почути вдячність за те, що вона прийшла мені на допомогу.

— А тепер, коли ти тут, я подзвоню, щоб нам принесли чай, — сказала Сибіл, пригадавши свої обов'язки господині.

— Його подадуть у класній кімнаті.

Поки ми розмовляли, я роззиралася, розглядаючи все навколо, й думала, наскільки приємною була моя зустріч із Джоелом Деррінгемом і наскільки він симпатичніший за своїх сестер. Чай подали, як і сказала Сибіл, у класній кімнаті. Потім був хліб з маслом, нарізаний тонкими скибочками, вишневий пиріг і маленькі круглі булочки з кмином. Слуга непорушно стояв поруч, поки Сибіл наливала чай. Спочатку ми поводитися дещо формально, але невдовзі почали теревенити, як у школі, бо, хоча зараз я й стала вчителькою, але не так давно була ученицею разом із ними.

Марго здивувала мене, коли запропонувала пограти в хованки, бо це було якось по-дитячому, а вона пишалася тим, що вміє поводитися як

світська дама.

— Ти завжди хочеш пограти в цю дурну гру, — сказала Сибіл, — а потім зникаєш, і ми ніколи не зможемо тебе знайти.

Марго знизала плечима.

— Мене ця гра веселить, — відповіла вона. Гадаю, їм сказали, що вони мають розважати свою гостю.

Марго показала на підлогу.

— Усі вони там, унизу, закінчать свій післяобідній сон і будуть пити чай у вітальні. Це весело. Хоча краще вночі, коли темрява і з'являються привиди.

— Привидів немає, — різко сказала Марія.

— О так, Маріє, — передражнила Марго. — Є одна покоївка, яка повісилася, тому що її покинув парубок, який працював на кухні. Тільки вона тобі не з'являється. Як ти там кажеш? Вона знає своє місце.

Марія, почервонівши, пробурмотіла:

— Марго говорить такі дурниці.

— Пограймося в хованки! — благала Марго.

— Навряд чи це справедливо щодо Мінелли, — заперечила Сибіл. — Вона не знає будинку.

— О, але ми гратимемо лише тут. Невиховано було б піти вниз і наштотхнутися на гостей. Зараз я піду і сховаюся.

В очах Марго стрибали бешкетні вогники, і це мене вразило. Але бажання роздивитися будинок, хоча я могла ходити тільки верхнім поверхом, настільки мене захопило, що я не звернула уваги на несподівану дитячість Марго. Зрештою, ця дівчина завжди була непередбачуваною, і я припустила, що вона насправді ще зовсім дитина.

Марія не схвалювала ідею:

— Це така дурна гра! Цікаво, чому вона хоче в неї грати? Ігри у відгадки були б набагато зручнішими. Цікаво, куди вона йде? Ми її ніколи не знаходимо. І вона завжди тільки ховається.

— Можливо, цього разу ми знайдемо її за допомогою Мінелли, — сказала Сибіл.

Ми вийшли з класної кімнати і повернулися на сходовий майданчик. Марія відчинила одні двері, Сибіл інші. Я зайшла у кімнату разом із

Сибіл. Вона була вмебльована як спальня, і я зрозуміла, що тут сплять Марія та Сибіл.

У різних кутках кімнати якомога далі одне від одного стояли два ліжка з напівбалдахіном. Я зробила крок назад на сходовий майданчик. Марії поруч не було, і мене охопило непереборне бажання роздивитися все тут самій. Я повернулася у сонячну кімнату. Тепер, коли я була сама, усе здавалося іншим. Так буває з великими будинками; вони змінюються, коли всередині є люди. У них ніби щось живе.

Як же мені хотілося побродити по будинку, роздивитися його й дізнатися про все, що в ньому відбувається зараз і що було в минулому!

Марго мене б зрозуміла. А от дівчата Деррінгем ніколи. Вони б подумали, що донька вчительки приголомшена місцем, у яке потрапила.

Мене не цікавили дитячі ігри Марго. Тут її точно не було. Тепер я зрозуміла, що їй просто хотілося сховатися.

Я почула голос Марії на сходовому майданчику і швидко пройшла в інший кінець кімнати, побачила інші двері, відчинила їх, зайшла в інше приміщення й опинилася перед гвинтовими сходами. Піддавшись пориву, я спустилася ними. Сходи були крутими, і, здавалося, я пройшла довгий шлях донизу, аж поки опинилася в іншій частині будинку. Тут у широкому коридорі на вікнах висіли важкі оксамитові штори. Я визирнула у вікно, побачила галявину з сонячним годинником і зрозуміла, що я біля входу до будинку.

Уздовж коридору було ще кілька дверей. Дуже обережно я відчинила одні з них. Жалюзі не пропускали в кімнату світло, і моїм очам знадобилося кілька секунд, щоб звикнути до темряви. Потім я побачила, що на канапі хтось спить. То була графиня, мама Марго. Я швидко, але дуже тихо зачинила двері. Що було б, якби вона прокинулася й побачила мене? Страшений сором! Моя мати не пережила б сором і образу, а мене більше ніколи не запросили б у маєток Деррінгем. Можливо, мене й не варто було запрошувати?

Це мій перший візит у такий дім, і, найімовірніше, він може стати єдиним. Тоді треба максимально використати нагоду.

Мати часто казала, що, коли я хотіла зробити щось сумнівне, я виправдовувалася, знаходячи причини, чому правильно буде так

вчинити. Яку причину я можу знайти, щоб виправдати блукання по дому? Цікавість, бо більше нічого не спадає на думку? Джоел Деррінгем був задоволений тим, що мені сподобався будинок. Я була впевнена, що він не буде проти моїх блукань. Сер Джон теж не був би проти. Можливо, це мій єдиний шанс.

Я пішла коридором і з радістю виявила, що одні двері були трохи прочинені. Штовхнула їх і зазирнула в кімнату. Вона була дуже схожа на ту, в якій спала графиня, за винятком того, що там було ліжко з балдахіном, завішене гарними дорогими шторами. Гарні гобелени прикрашали стіни.

Я не могла протистояти спокусі й навшпиньки увійшла до кімнати.

Раптом моє серце мало не вискочило від жаху, бо я почула, як за мною зачинилися двері. Я ніколи не почувалася настільки наляканою за все своє життя. Двері зачинилися не самі. Моє становище було дуже незручним. У таких ситуаціях я швидко знаходила виправдання і загалом могла розраховувати на те, що зможу виплутатися з будь-якої ситуації, але в той момент я відчувала справжній жах. До того ми говорили про привидів, і я відчула, ніби в кімнаті хтось є.

І тут голос позаду мене сказав англійською з акцентом:

— Доброго дня! Приємно з вами познайомитися.

Я різко повернувся. Граф-диявол стояв біля дверей, склавши руки на грудях; його очі — дуже темні, майже чорні — впивалися в мене; а рот викривила усмішка, повністю відповідна його зовнішності, просто-таки диявольська.

Я ледве промовила:

— Вибачте... Здається, я порушила ваш спокій.

— Ви когось шукаєте? — запитав він. — Точно не мою дружину, я знаю, бо вийшли з її кімнати відразу ж. Може, ви шукаєте мене?

Тоді я зрозуміла, що ці дві кімнати з'єднані, і він був у тій, де я побачила графиню, яка спала. Немає сумніву, що він швидко зайшов у цю кімнату й відчинив двері, щоб заманити мене, зловити в пастку, коли я увійду.

— Ні, ні! — промовила я. — Це гра. Марго ховається.

Він кивнув.

— Можливо, вам варто сісти.

— Ні, дякую. Мені не варто було сюди спускатися. Я мала залишитися нагорі.

Я сміливо рушила до дверей, але він не відходив від них, тож я зупинилася, безпорадно дивлячись на нього, але все ж заінтригована тим, що він збирається робити. А він ступив крок уперед і взяв мене за руку.

— Вам не треба іти так скоро, — сказав він. — Тепер, коли ви завітали до мене, маєте трохи тут побути.

Він уважно вивчав мене, і цей пильний погляд дуже бентежив.

— Здається, я все-таки маю піти, — сказала я так невимушено, як змогла. — Мене будуть шукати.

— Але ховається Марго. Вони її поки що не знайдуть. Це великий будинок, і вона може добре сховатися.

— О, але вони шукатимуть. Це тільки верхній поверх... — Я не знала, що казати. На мене це було не схоже.

Він переможно засміявся.

— Тоді що ви тут робите, мадемуазель?

— Я вперше в будинку. Я заблукала.

— І ви шукали вихід у цих кімнатах?

Я мовчала. Він підвів мене до вікна й притягнув до себе.

Я була настільки близько, що відчувала тонкий запах сандалового дерева від його одягу і добре роздивилася великий перстень із гербом на мізинці його правої руки.

— Ви маєте назвати мені своє ім'я, — сказав він.

— Я Мінелла Меддокс.

— Мінелла Меддокс, — повторив він. — Так, я знаю. Ви донька вчительки.

— Так. Але я сподіваюся, ви нікому не скажете, що я увійшла сюди.

Він повільно кивнув.

— Значить, ви не зробили те, що вам наказали...

— Я загубилася, — твердо сказала я, — і не хотіла б, щоб інші дізналися про цю дурість.

— Отже, ви просите мене про послугу?

— Я просто пропоную вам не згадувати цю дрібницю.

— Для мене це не дрібниця, мадемуазель.

— Я не розумію вас, месьє граф.

— То ви мене знаєте?

— Тут вас усі знають.

— Цікаво, що ви про мене знаєте?

— Тільки те, хто ви, і те, що ви батько Марго, і що ви іноді приїжджаєте з Франції в гості до Деррінгемів.

— Моя дочка говорила про мене, чи не так?

— Кілька слів.

— Вона розповідала вам про мої численні... як це називається?

— Ви маєте на увазі гріхи? Якщо ви бажаєте говорити французькою...

— Я бачу, що ви склали про мене свою думку. Я грішник, я не розмовляю вашою мовою так само добре, як ви моєю.

Він швидко говорив французькою, сподіваючись, що я не зрозумію, але я добре знала мову, а мій страх відступив. Навіть більше, хоча я розуміла, що потрапила в скрутне становище, а він був із тих людей, які не завжди вчиняють по-лицарськи, мене охопило свого роду захоплення. Я відповіла французькою, що слово, яке він шукає, очевидно, саме те, яке я підказала, і якщо він має на увазі щось інше, нехай скаже французькою, а я впевнена, що зрозумію.

— Я бачу, — сказав він так само швидко, — що ви жвава молода леді. Тепер давайте порозуміємось. Ви шукаєте мою дочку Маргеріт, яку ви називаєте Марго. Вона ховається на верхньому поверсі будинку. Ви це знаєте, але ви шукаєте її тут. Ах, мадемуазель, ви шукали не Маргеріт, а прагнули задовольнити свою цікавість. Ну ж бо, зізнавайтесь. — Його обличчя стало суворим, і я була впевнена, що він спеціально навчився так насуплюватися, щоб нажахати тих, хто в цей момент дивився на нього. — Я не люблю, коли люди говорять мені неправду.

— Ну що ж, — сказала я, вирішивши не звертати увагу на цю удавану суворість, — я вперше у будинку такого типу і визнаю, що дійсно виявила цікавість.

— Природно, дуже природно. У вас дуже гарне волосся, мадемуазель. Я б сказав, що у нього колір кукурудзи в серпні. Ви згодні?

— Ви мені лестите.

Він підняв руку й взяв пасмо мого волосся, яке мама старанно закрутила в кучері й зав'язала блакитною стрічкою, яка пасувала до моєї сукні.

Мені було незручно, але захоплення не зникало. Я була змушена підійти до нього ближче, коли він потягнув моє пасмо. Тепер я дуже чітко могла розгледіти його обличчя, тінь під променистими темними очима, густі, але не кошлаті брови. Він був найгарнішим чоловіком, якого я коли-небудь бачила.

— А тепер, — сказала я, — маю йти.

— Ви прийшли, коли самі схотіли, — нагадав він мені, — і я вважаю, буде ввічливо, якщо ви підете, коли схочу я.

— Оскільки ми говоримо про ввічливість, ви не будете затримувати мене проти моєї волі.

— Але ми обговорюємо вашу ввічливість стосовно мене. Пам'ятайте, я вам нічого не винен. Це ви зайшли сюди без запрошення. О, мадемуазель, ви зазирали в мою спальню! Нишком підглядали! Як вам не соромно!

У нього заблищали очі. Я згадала, як Марго розповідала про його непередбачуваність. У цю хвилину він був у доброму гуморі, а вже за мить все могло змінитися.

Я висмикнула своє волосся з його руки і випросталася.

— Перепрошую за свою цікавість, — сказала я. — Це було дуже невиховано з мого боку. Ви вільні робити те, що вважаєте за потрібне. Якщо ви хочете сказати серу Джону...

— Дякую за дозвіл, — сказав граф. Він був поруч зі мною і, на мій жах, охопив мене руками, й притис до себе.

Потім він пальцем торкнувся мого підборіддя й підняв моє обличчя.

— Коли ми вдираємося в чийсь помешкання, — продовжив він, — ми повинні платити за свої гріхи. Це оплата, яку я прошу. — Він узяв моє обличчя в свої долоні і поцілував мене в губи не один, а багато разів.

Мене охопив жах. Мене ще ніколи так не цілували. Я вирвалася з його рук і втекла.

У голові крутилося тільки те, що він поставився до мене як до служниці. Жахливо! Більше того, я сама була в цьому винна.

На нетвердих ногах я пішла геть, знайшла гвинтові сходи, і коли почала підніматися, почула рух позаду. На мить я подумала, що граф іде за мною, і оніміла від жаху.

— Що ти тут робиш, Мінелль? — запитала Марго.

Я повернулася. Вона розчервонілась, а в її очах танцювали бісики.

— Де ти була? — розгублено відповіла я.

— А ти? — вона приклала палець до губ.

— Ходімо нагору.

Ми піднялися сходами. Уже нагорі вона повернулася до мене і засміялася. Ми разом зайшли в сонячну кімнату.

Марія і Сибіл вже були там.

— Мінелль мене знайшла, — сказала Марго.

— Де? — запитала Сибіл.

— Думаєте, я розповім? — відповіла Марго. — Можливо, я знову захочу там сховатися.

Це був лише початок. Він дізнався про мене, а я решту дня не могла викинути його з голови. Коли ми сиділи в сонячній кімнаті, граючи в здогадки, я весь час чекала, що він прийде й розповість про мій вчинок. Найімовірніше, гадала я, він розкаже про це серу Джону. Мені було дуже незручно думати про той поцілунок графа. Що б це мало означати?

Моя мати постійно дбала про те, щоб я не втратила доброчесності й вийшла заміж. Вона хотіла для мене найкращого і якось сказала, що лікар буде хорошою партією, але єдиний лікар, якого ми знали, прожив п'ятдесят п'ять років неодруженим і навряд чи зараз візьме собі дружину; і навіть якби він змінив свою думку і запропонував мені руку й серце, я б відмовилася.

— Ми перебуваємо посередині між двома світами, — сказала мама, маючи на увазі, що селяни були набагато нижче від нас, а мешканці великого дому — набагато вище. Саме з цієї причини вона так прагнула залишити мені школу, що приносить прибуток. Хоча мушу визнати, що думка провести решту свого життя, навчаючи нащадків аристократичних родин, які приїздитимуть до маєтку Деррінгем у подальші роки, не надто приваблювала мене.

Саме граф спрямував мої думки в цьому напрямку. Я з гнівом усвідомила, що він не наважився б так поцілувати дівчину

з благородної родини. Чи наважився б? Авжеж, так. Він робив усе, чого йому хотілося. Можливо, він дуже розлючений і міг сказати серу Джону, що я зазирнула до його спальні. Замість цього він ставився до мене як до... кого?

Звідки мені було знати? Я знала лише, що, якби моя мати дізналася про це, вона б жахнулася.

Мати з нетерпінням чекала на моє повернення.

— Ти розчервонілася, — ніжно й трохи з докором сказала вона.

Вона воліла б, щоб я мала спокійніший вигляд, наче пити чай у маєтку Деррінгем — звична справа в моєму житті.

— Тобі сподобалося? Як все було?

Я розповіла їй, що подавали до чаю і в чому були одягнені дівчата.

— Сибіл виконувала роль господині, — розповіла я, — а потім ми гралися.

— У які ігри? — вона хотіла знати все.

— О, просто дитячі хованки, а потім вгадування міст і річок.

Вона кивнула, а тоді вона насупилася, засмутившись через мою геть заношену сукню.

— Я б хотіла купити тобі нову сукню, — сказала вона. — Щось гарненьке. Можливо, оксамит.

— Але, мамо, коли я маю її надягати?

— Хто знає? Тебе можуть запросити ще раз.

— Сумніваюся. Така честь буває раз у житті.

Мабуть, мої слова прозвучали гірко, бо мама знову засмутилася, і мені стало прикро. Я підійшла і обняла її.

— Не хвилюйся, мамо, — сказала я. — Ми щасливі тут, чи не так? І в школі все дуже добре.

Тоді я згадала дещо, про що вже встигла забути.

— О, мамо, коли я йшла до будинку, то зустріла Джоела Деррінгема.

Її очі засвітилися:

— Ти мені не казала.

— Я забула.

— Забула про зустріч з Джоелом Деррінгемом! Одного дня він стане сером Джоелом. Усе це дістанеться йому. Як ви з ним зустрілися?

Я розповіла їй усе в подробицях.

— Звучить чарівно, — сказала вона.

— Він дуже схожий на сера Джона. Це так мило. Можна сказати, це сер Джон тридцять років тому.

— Він, звичайно ж, був дуже милим з тобою.

— Надзвичайно милим.

Я бачила, як у неї в голові народжуються плани.

Два дні по тому, в неділю, коли занять не було, до школи прийшов сер Джон. Ми з мамою щойно пообідали й сиділи за столом, як часто робили в неділю, майже до третьої години обговорюючи уроки на наступний тиждень.

Хоча моя мати зазвичай була найпрозаїчнішою з жінок, коли справа стосувалася її серця, вона могла зануритися у романтичні мрії, як будь-яка молода дівчина. Я знала, що вона вирішила зробити так, щоб мене запрошували в маєток ще багато разів. Вона думала, що там я познайомлюся з чоловіком, можливо, й не дуже високого становища, але принаймні таким, що зможе запропонувати мені більше, ніж я отримаю, провівши все життя в школі.

Раніше вона вирішила, що я маю здобути найкращу освіту, яку тільки можна, щоб забезпечити моє майбутнє в ролі вчительки. Тепер її думки понеслися в іншому напрямку, а оскільки вона була жінкою, яка звикла у всьому досягати мети, то у цих мріях не було меж.

Через вікно нашої маленької їдальні вона побачила, як сер Джон прив'язує свого коня у дворі. У мене пробіг мороз по шкірі. Відразу спало на думку, що злий граф таки поскаржився на мене. Я так швидко втекла від нього і дала ясно зрозуміти, що не схвалюю його поведінку. Це може бути помста.

— Це ж сер Джон, — сказала мама. — Цікаво...

Я почула власний голос:

— Можливо, з'явився новий учень...

Сера Джона провели до нашої вітальні, і я з полегшенням побачила, що він усміхається так само доброзичливо, як завжди.

— Доброго дня вам, місіс Меддокс... і Мінелла! Леді Деррінгем має прохання: нам не вистачає гостей на звану вечерю, яка має відбутися сьогодні. Графиня Фонтен Деліб не виходить зі своєї кімнати, а без неї нас буде тринадцять. Як ви знаєте, існує повір'я, що тринадцять — це нещасливе число, і декому з наших гостей може бути неспокійно. То ж чи зможу я просити вас дозволити вашій доньці приєднатися до нас?

Це було настільки схоже на одну з мрій, які моя мати плекала в уяві протягом останніх двох днів, що вона сприйняла запрошення спокійно, наче воно було найприроднішим у світі.

— Звичайно, вона приєднається до вас, — сказала вона.

— Але, мамо, — запротестувала я, — у мене немає сукні для такого випадку.

Сер Джон засміявся.

— Це спало на думку леді Деррінгем, коли вона запропонувала запросити вас. Дівчата можуть вам щось позичити. Це нескладно, — сер Джон повернувся до мене, — приходьте до маєтку сьогодні вдень. Ви зможете вибрати сукню, а кравчиня її припасує. Дуже мило з вашого боку, місіс Меддокс, позичити нам свою дочку, — він усміхнувся мені. — Побачимося пізніше.

Коли він пішов, мама схопила мене в обійми.

— Я так хотіла, щоб це сталося, — заплакала вона. — Твій батько завжди казав, що коли я затято щось захочу, то отримаю. Я так твердо вірила в це, і щойно моє бажання втілилося в життя.

— Мені не варто дуже захоплюватися дефіле в позиченій сукні.

— Дурниця! Ніхто не дізнається.

— Сибіл і Марія знатимуть, і Марія скористається першою ж нагодою, щоб нагадати мені, що я там випадково, як запасний варіант.

— Поки вона нікому не казатиме, це не має значення.

— Мамо, чому ти така схвильована?

— Це те, на що я завжди сподівалася.

— Ти бажала графині захворіти?

— Можливо.

— Щоб твоя донька пішла на бал?

— Це не бал! — скрикнула вона, приголомшена. — Для нього тобі знадобилася б справжня бальна сукня.

— Я висловилася метафорично.

— Як я була права, коли так ретельно вчила тебе. Ти будеш не гірше обізнана в музиці, ніж будь-хто з гостей на вечері. Я думаю, що тобі варто зробити високу зачіску. Так видно колір твого волосся.

Я почула цинічний голос, який бурмотів: «Як кукурудза в серпні».

— Твоє волосся — твоя найкраща риса, моя люба. Ми маємо максимально використати це. Я сподіваюся, що сукня буде блакитною,

тому що вона підкреслює колір твоїх очей. Такий волошковий досить рідкісний, такий глибокий, як у тебе, я маю на увазі.

— Ти робиш принцесу з учительки-початківці, мамо.

— А чому вчителька-початківця не може бути такою ж красивою та чарівною, як будь-яка жінка в країні?

— Звичайно, може, якщо вона твоя дочка.

— Сьогодні ввечері ти маєш прикусити язика, Мінелло. Ти завжди говориш перше, що спало тобі на думку.

— Мені варто бути собою, і якщо їх це не влаштовує... Вони можуть більше не запрошувати мене. Чому вони повинні робити це знову?

— Ти не надаєш цьому запрошенню великого значення?

— Мене запрошують, бо їм потрібен ще один гість.

— Це не перший раз, коли когось просять бути чотирнадцятим.

— Якщо чотирнадцятий все-таки вирішить прийти, мене варто ввічливо запевнити, що моя присутність більше не потрібна.

Річ у тім, що мої думки, як і мамині, теж безладно крутилися в голові. Чому цей виклик (як я його назвала) стався так швидко після мого візиту до маєтку? Хто подав таку ідею? І хіба це не випадковість, що нездужає саме дружина графа?

Чи могло бути так, що це він запропонував запросити мене на її місце? Яка надзвичайна думка! Чому? Тому, що він хоче зустрітися зі мною знову? Зрештою, він не розповів про мій неввічливий вчинок. Я згадала, що він сказав про моє волосся, коли торкнувся його, а потім... ті поцілунки. Це було образливо. Це він сказав: «Приведіть дівчину до маєтку». Саме так чоловіки цього типу поведуться у своєму власному світі. Колись була така традиція, яка називалася правом першої ночі (*droit de seigneur*): коли дівчина збиралася виходити заміж, власник маєтку, якщо йому подобалася її зовнішність, брав її до свого ліжка на одну ніч або більше ніж на одну ніч, якщо вона задовольняла його, а потім її передавали її нареченому. Якщо власник був щедрим, то ще був і якийсь подарунок. Я цілком могла уявити, що цей граф користується таким правом.

Про що я думаю? Я не наречена, а сер Джон ніколи не дозволить такої поведінки у своєму маєтку. Мені стало соромно за такі думки. Та розмова з графом справила на мене глибше враження, ніж я могла уявити.

Моя мама все говорила й говорила про Джоела Деррінгема. Мені довелося повторити нашу розмову. Вона знову віддалася романтичним фантазіям. О, це надто безглуздо. Вона повторювала, що нездужання — це міф і що, оскільки Джоел хотів ближче познайомитися зі мною, він переконав батьків запросити мене на вечір. «О, мамо, — подумала я, — люба мамо, вона втрачає голову лише в тому, що стосується її дочки». Якби мама побачила, що я добре влаштована, то вважала б, що виконала свою місію. Але тепер вона віддавалася найбезглуздішим мріям.

Марго прийшла до школи, щоб поговорити. Вона була схвильована.

— Як весело! — вигукнула вона. — Тож ти прийдеш сьогодні ввечері. Моя дорога Мінелль, Марі знайшла для тебе сукню, але я її не хочу. Ти візьмеш одну з моїх... Прямо від кутюр'є з Парижа. Блакитну, що пасує до твоїх очей. Сукня Марі коричнева. Такий огидний колір! Я кажу: «Ні й ще раз ні. Це не для Мінелль!» Бо хоча ти й не така ж гарна, як я, у нас є щось подібне. Так і є, тому я наполягаю, щоб ти вдягла мою сукню.

— О, Марго, — сказала я, — ти справді хочеш, щоб я прийшла?

— Так, звичайно. Це буде весело. Маман проведе вечір у своїй кімнаті. Сьогодні вдень вона плакала. Це знову через батька. Він злий, але я гадаю, що вона його любить. Жінки люблять його. Цікаво чому?

— Твоя мама насправді не хвора?

Марго знизала плечима.

— Це випари. Так їх називає *Le Diable*. Можливо, у них була сварка. Не те щоб вона наважилася йому перечити, він сам провокує сварки. Якщо вона плаче, він злиться більше, ніж будь-коли. Він ненавидить жінок, які плачуть.

— І часто вона плаче?

— Не знаю. Гадаю, що так. Зрештою, вона його дружина.

— Марго, це жахливо, що ти так говориш про свого батька!

— Якщо ти не хочеш чути правди...

— Хочу. Але я не розумію, як ти можеш це знати. Вона завжди сидить наодинці в кімнаті? А у вас вдома все так само?

— Думаю, що так само.

— Але ти повинна знати.

— Я з нею мало бачуся, якщо ти про це. Ну-Ну охороняє її, і я чула, що її не можна турбувати. Але чому ми говоримо про них? Я така рада, що ти прийдеш, Мінелль. Я думаю, тобі це сподобається. Тобі ж сподобалося запрошення на чай, чи не так?

— Так, було весело.

— Що ти робила на сходах? Роздивлялася там усе? Зізнавайся!

— А що ти робила, Марго?

Вона лише примружила очі та розсміялася.

— Ну ж бо, розкажи мені! — наполягала я.

— Якщо я скажу, ти розповіси, що ти робила? Ах, але це нечесний обмін! Ти просто роздивлялася будинок.

— Марго, про що ти говориш?

— Не зважай!

Я з радістю змінила тему, але все одно думала про графа й графиню. Вона боялася його. Це почуття я могла зрозуміти. Вона замкнулася і знайшла порятунок у своїй хворобі. Я була впевнена, що це для того, щоб втекти від нього. Дуже загадково.

Марго відвела мене до своєї кімнати в маєтку. Чудово умебльована кімната нагадала мені спальню графа. Ліжко з балдахіном, але трохи скромніше прикрашене. Штори з насичено-блакитного оксамиту, а одна стіна завішана тонким гобеленом того ж тону, що й штори, і він домінував у всій кімнаті.

Приготовану для мене сукню розклали на ліжку.

— Я трохи повніша, — сказала Марго, — і це добре, тому що це полегшує роботу. Ти трохи вища, але бачиш, тут підшитий поділ. Я наказала кравчині відпустити його. Зараз ти приміряєш, а вона прийде і припасує по тобі. Я негайно накажу її покликати.

— Марго, — сказала я, — ти така хороша подруга!

— Так, — погодилася вона. — Мені цікаво з тобою. Сибіл... Марі... Пффф!

Вона пирхнула.

— Вони нудні. Я знаю, що вони скажуть, перш ніж якесь слово злетить з їхніх губ. Ви різні. Крім того, ти лише донька вчительки.

— А до чого тут це?

Вона знову засміялася і більше нічого не сказала. Я вдягла сукню. Стало зрозуміло, що вона мені личить. Марго викликала кравчиню зі

шпильками та голками. Менш ніж за годину сукня була готова.

Марі й Сибіл прийшли на мене подивитися. Марі злегка принюхалася.

— Ну? — запитала Марго. — Що не так?

— Вона їй не дуже підходить, — прокоментувала Марі.

— Чому ні? — вигукнула Марго.

— Коричнева була б краща.

— Краще для тебе? Ти боїшся, що вона буде гарніша за тебе? Ах, он воно що!

— Що за нісенітниця! — відповіла Марія.

Марго усміхнулася мені:

— Так і є, — сказала вона.

І Марія більше ні слова не промовила про сукню, яка мені не личить.

Марго наполягла на тому, щоб зробити мені зачіску. При цьому вона не замовкала ні на мить:

— Ось, *ma cherie*². Хіба не гарно? О так, це правда, ти справляєш враження. Ти не повинна витратити своє життя на навчання дурних дітей. — Марго критично оглядала мене. — Волосся кукурудзяного кольору, — прокоментувала вона. — Волошкові очі, і губи як мак.

Я засміялася з її слів:

— Звучить, ніби я — пшеничне поле.

— Зуби рівні й білі, — продовжила вона. — Ніс маленький, як це сказати?.. Агресивний? Пружні губи... Можуть усміхатися, можуть бути суворими. Я знаю, Мінелль, люба подруго, що додає привабливості. Це контраст. Очі м'які та поступливі. Ах, але зачекайте... Подивіться на цей ніс. Подивіться на ці губи. Вони так і кажуть: я гарна, я пристрасна... Але почекай трохи... Без дурниць, будь ласка.

— Так, будь ласка, — відповіла я, — припини цю нісенітницю. Коли мені захочеться почути, що ти думаєш про мою зовнішність і характер, я тобі повідомлю.

— Ти ніколи не повідомиш, тому що це дещо інше про тебе, Мінелль. Ти думаєш, що знаєш трохи більше, ніж будь-хто інший, і можеш набагато правильніше відповідати на всі запитання. О, я знаю, ти була краща за мене на уроках, краща за всіх нас... І це правильно,

такою і має бути донька вчительки, а тепер ти вчиш нас і кажеш нам, коли ми праві, а коли ні. Але дозволь мені сказати тобі ось що, моя розумна Мінелль: тобі є чого повчитися.

Я дивилася на її смагляве усміхнене обличчя з прекрасними майже чорними блискучими очима, такими, як у її батька, гарними бровами, густим темним волоссям. Вона була дуже привабливою, і в ній було щось таємниче. Чомусь знову згадалася наша зустріч на гвинтових сходах. Де вона була до того?

— Чогось такого, що ти вже навчилася? — натовість запитала я.

— Деякі з нас народжуються з таким знанням, — сказала вона.

— І ти одна з тих, хто має цей дар?

— Так.

У галереї, де розмістився невеликий оркестр, звучала приємна музика. Леді Деррінгем, чарівна у блідо-ліловому шовку, стиснула мою руку і пробурмотіла: «Як добре з вашого боку, що ви допомогли нам, Мінелло». Ці слова, хоч і сказані ласкавим тоном, одразу нагадали про причину мого візиту.

Як тільки з'явився граф, я запідозрила, що мене покликали сюди саме через нього. Він озирнувся навколо і зупинив погляд на мені, а потім вклонився з іншого кінця кімнати, і я помітила, що він уважно вивчає кожну деталь моєї зовнішності. У цьому знову було щось образливе. Я відповіла йому гордовитим поглядом, і, здається, його це потішило.

Леді Деррінгем розпорядилася, щоб я сиділа поруч з її доньками та Марго, ніби нагадуючи компанії, що, хоча ми й присутні, нас ще офіційно не ввели в товариство. Ми вже не зовсім діти, і нам можна бути присутніми на вечірці, але нас варто відправити із зали, як тільки все закінчиться.

Для мене все було надзвичайно захопливо. Я люблю музику, зокрема твори Моцарта, багато з яких виконував оркестр. Слухаючи мелодії, я відчувала захват і подумала, що маю насолоджуватися таким витонченим життям, як і багато моїх учнів. Здавалося, доля несправедливо позбавила мене всього цього, але ж не зовсім, щоб я могла побачити і зрозуміти, чого мені бракує.

У перерві люди прогулювалися галереєю, вітаючи давніх друзів. Джоел підійшов до мене.

— Я радий, що ви прийшли, міс Меддокс, — сказав він.

— Ви думаєте, що хтось би помітив, якби я не прийшла? Чи справді гості переймалися б через те, що їх тринадцять, а це нещасливе число?

— Ми не можемо цього знати, тому що такої ситуації вдалося уникнути... цілком приємним способом, якщо можна так сказати. Я сподіваюся, що це буде перший із багатьох випадків, коли ви відвідаєте наші вечірки.

— Ви не можете очікувати, що чотирнадцятий гість не прийде в останню хвилину, лише для того, щоб запросити мене.

— Мені здається, ви надаєте занадто великого значення цій причині.

— Я маю зважати на неї, тому що саме через це я тут.

— Забудьмо про це і порадіємо, що ви з нами. Що ви думаєте про концерт?

— Він чудовий.

— Ви любите музику?

— Надзвичайно.

— У нас часто бувають такі концерти. Ви маєте прийти знову.

— Ви дуже добрі до мене.

— Цей концерт ми влаштували для графа. Він просто обожнює музику Моцарта.

— Я почув своє ім'я? — запитав граф.

Він сів на крісло біля мене, і я відчула, що він уважно мене вивчає.

— Графе, я казав міс Меддокс, що вам подобається Моцарт і що концерт дається на вашу честь. Дозвольте представити вам міс Меддокс.

Граф підвівся і вклонився.

— Мені приємно познайомитися з вами, мадемуазель. — Він повернувся до Джоела. — Ми з мадемуазель Меддокс зустрічалися раніше.

Я відчула, як кров приливає до обличчя. Він от-от мене викриє. Напевно, розповість Джоелу, як я зазирнула до його спальні, коли самовільно вирішила оглянути будинок, і цим дасть зрозуміти, як нерозумно було приводити просту дівчину у вищий світ. Ох і час він обрав для цього! Я впевнена, що це його типова поведінка.

Граф уїдливо дивився на мене, читаючи мої думки.

— Невже? — здивувався Джоел.

— Біля школи, — сказав граф. — Я проходив повз і побачив мадемуазель Меддокс. Я подумав: «Це чудова мадемуазель, яка зробила стільки добра моїй доньці». Я радий, що маю можливість висловити подяку.

Він усміхався мені і, звісно ж, помітив, як я почервоніла, і він знав, що я думаю про ті поцілунки та мій негідний відступ з місця події.

— Мій батько постійно хвалить школу місіс Меддокс, — сказав добрий Джоел. — Вона врятувала нас від необхідності наймати гувернанток.

— Від гувернанток можна втомитися, — сказав граф, сідаючи біля мене. — Вони не належать до нашого кола, це слуги. Неприємно, коли люди перебувають у якомусь підвищеному стані. Не для нас. Для них. Вони дуже добре усвідомлюють свій статус. Клас — це те, на що варто не звертати уваги. Ти згоден, Джоеле? Міс Меддокс? Коли нашому покійному королю Людовику XV один із його друзів, герцог, нагадав, що його коханка була донькою кухаря, король відповів: «Невже? Я й не помітив. Річ у тім, що ви всі настільки нижчі від мене, що я не можу відрізнити герцога від кухаря».

Джоел засміявся, а я не втрималася від того, щоб кинути у відповідь:

— Ви теж так вважаєте, месьє граф? Ви не можете відрізнити кухаря від герцога?

— Я не маю такого високого титулу, як король, мадемуазель, але все ж я з вищого класу і я не зміг би зараз відрізнити дочок сера Джона від дочки шкільної вчительки.

— Тоді здається, що я не зовсім неприйнятна.

Своїм поглядом він наче пропалював мене.

— Мадемуазель, ви дуже прийнятні, запевняю вас.

Джоел почувався незручно. Немає сумніву, що він вважав цю розмову несмаком, але я помітила, що граф, як і я, не міг встояти перед спокусою продовжувати її.

— Мені здається, — сказав Джоел, — що перерва майже закінчилася, і нам варто повернутися на свої місця.

Дівчата теж проходили до своїх місць. Марго мала веселий вигляд, Марія — трохи кислий, а Сибіл — упереджений.

— Ти привертаєш увагу, Мінелль, — прошепотіла Марго. — Двоє найкрасивіших чоловіків одночасно. Ти сирена.

— Я їх не запрошувала.

— А сиренам цього й не потрібно. Вони просто випромінюють свою ледь помітну чарівність.

Протягом другої половини концерту я думала про графа. Я його чимось привабила. І нарешті зрозуміла, чим саме. Йому подобалися жінки, і хоча я була ще незріла, але вже не дитина. Те, що його наміри були абсолютно нечесними, цілком очевидно. Але найжахливіше в цій ситуації те, що я не злилася, а потрапила під дію його чарів.

Коли ми вже збиралися спуститися до їдальні, де була накрита холодна вечеря, один із лакеїв — чудовий у лівреї Деррінгемів — зайшов до нас, пошукав очима сера Джона, непомітно наблизився до нього і прошепотів кілька слів.

Сер Джон кивнув і підійшов до графа, той жваво розмовляв із леді Егглстон — легковажною молодого дружиною хворого на подагру чоловіка старшого віку. Вона манірно усміхалася, і я здогадувалася, про що вони розмовляють.

Сер Джон поговорив із графом, і через деякий час вони разом вийшли з кімнати.

Джоел опинився поруч зі мною.

— Підходьте до столу, — сказав він. — Там ви можете вибрати те, що вам подобається. А потім знайдемо маленький столик.

Я відчула вдячність до нього. Він такий добрий, розуміє, що мені, яка тут нікого не знає, може знадобитися захисник.

На столі були різні рибні і холодні м'ясні страви. Я поклала на тарілку кілька невеликих шматочків. Їсти зовсім не хотілося.

Ми знайшли столик, частково захищений за вазонами, і Джоел промовив:

— Насмілюся сказати, що граф видався вам дещо незвичайним.

— Ну... він не англієць.

— Мені здалося, що він змусив вас почуватися трохи розгубленою.

— Я думаю, що він із тих людей, які звикли домагатися свого.

— Безсумнівно. Ви бачили, як граф пішов із моїм батьком? Один із його слуг прибув із Франції з посланням. Здається, це щось важливе.

— Напевно, раз слуга їхав так далеко.

— Але не скажу, що це несподівано. Ви знаєте, ситуація у Франції вже певний час неспокійна. Я сподіваюся, що в цьому немає нічого

катастрофічного.

— Ситуація в цій країні, звісно, похмура, — сказала я.

— Цікаво, чим це закінчиться. Я приїздив до графа два роки тому з батьком, і навіть тоді в усій країні було тривожно. Вони, здається, не усвідомлювали цього так сильно, як я. Якщо жити поблизу чогось, воно, можливо, видається менш очевидним.

— Я чула про екстравагантність їхньої королеви.

— Вона дуже непопулярна. Французи не люблять іноземців, а вона якраз іноземка.

— Але, мабуть, чарівна і красива жінка.

— О, так! Граф представив нас їй. Пам'ятаю, вона витончено танцювала і була дуже гарно вбрана. Я думаю, що граф трохи більше непокоїться, ніж хоче це показати.

— Здається, він анітрохи не такий... Але, можливо, я не можу про це судити. Я його ледве знаю.

— Він не з тих, хто демонструє свої почуття, але якщо виникнуть проблеми, він може багато чого втратити. Серед іншого майна йому належить замок Сильвен приблизно в сорока милях на південь від Парижа, а також готель «Деліб», великий будинок у столиці. Він походить з дуже давнього роду, пов'язаного з династією Капетингів. Він справжній дворянин.

— Розумію. Істинний джентльмен.

— Справді так. Хіба це не видно з його поведінки?

— Здається, він налаштований на те, щоб усі про це знали. Я впевнена, що він би дуже розлютився, якби це було не так.

— Не судіть його аж надто суворо, міс Меддокс. Він французький аристократ, а аристократія — це стан буття, якому у Франції надають більше уваги й важливості, ніж тут.

— Звичайно, я не можу дозволити собі судити. Зрештою, як уже сказала, я нічого про нього не знаю.

— Я впевнений, що йому непросто. Лише вчора ввечері під час розмови з моїм батьком він згадав про заворушення, які відбулися кілька років тому, коли на ринки вчинили набіги, а човни, які везли зерно до Парижа річкою Уазою, взяли на абордаж, витягли з них мішки із зерном та кинули в річку. Граф сказав те, що глибоко вразило

мого батька. За його словами, це була «репетиція революції». Але я набрид вам цією сумною розмовою.

— Зовсім ні. Моя мати завжди наполягає на тому, щоб ми були в курсі сучасних подій, а також історії минулого. У нас є французькі статті, які ми читаємо на уроках. Тож я чула про той тривожний період. Однак біди вдалося уникнути.

— Так, але я не можу забути слово графа — «репетиція». І щоразу, коли щось подібне трапляється і слуги приходять зі спеціальним повідомленням, мені стає трохи моторошно.

— А ось і Мінелла! — це були Марія і Сибіл з якимсь юнаком. Вони тримали в руках тарілки з закусками.

— Ми приєднаємося до вас, — сказала Марія.

Джоел представив мені юнака:

— Це Том Філдінг. Міс Меддокс, Том.

Том Філдінг вклонився їй запитав, чи сподобалася мені музика. Я сказала, що дуже сподобалася.

— Лосось хороший, — змінив тему він. — Ви вже спробували?

— Джоеле, — вставила Марія, — якщо ти хочеш подбати про інших наших гостей, я знаю, що Мінелла тобі пробачить.

— Упевнений, що саме так вона і вчинила б, якби я мав таке бажання, — відповів Джоел, усміхаючись мені. — Але так сталося, що у мене його немає.

— Можливо, ти думаєш, що тобі слід...

— Сьогодні ввечері я налаштований на задоволення.

Я відчула, що вдячна йому. І зрозуміла: Марія хоче нагадати Джоелу, що не варто ставитися до доньки вчительки як до звичайного гостя, вона завжди так і робила. Не знаю, зрозумів він натяк чи ні, але мені була симпатична його реакція на такі слова.

Розмова крутилася навколо дрібниць, і я бачила, що Джоел, який явно був серйозним молодим чоловіком, волів би продовжити нашу з ним розмову.

Сибіл сказала:

— Мама каже, що, коли ти будеш йти, Мінелло, вона пошле когось, щоб провести тебе до школи. Тобі не потрібно повертатися самій.

— Це дуже люб'язно з її боку, — відповіла я.

— Я проведу міс Меддокс додому, — швидко сказав Джоел.

— Гадаю, ти будеш потрібен тут, Джоеле, — зазначила Марія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ